

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 czerwca 2014 r.,
sprawy **J.J.**
uniewinnionego od dokonania czynu z art. 284 § 2 kk i innych
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 5 września 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 4 stycznia 2013 r.

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć oskarżycielkę posiłkową J. Ż. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł. wyrokiem z dnia 4 stycznia 2013 r., uniewinnił J. J. od zarzutu dokonania trzech czynów, to jest:

- I. od czynu zakwalifikowanego z art. 296 § 1 k.k. i 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., 12 k.k., opisanego w ten sposób, że oskarżony w okresie od czerwca 1996 r. do 31 grudnia 2004 r. w Ł., działając z góry powziętym zamiarem jako współnik zajmujący się z mocy ustawy sprawami majątkowymi spółki cywilnej „M.”, przekształconej następnie 10 marca 2001 r. w spółkę jawną „M.” J. J. przez

nadużycie swoich uprawnień doprowadził do wyprowadzenia gotówki w kwocie 489.950,30 zł z majątku tej spółki, wyrządzając jej w ten sposób znaczną szkodę majątkową, przywłaszczając z w/w kwoty co najmniej 113.695,03 zł,

- II. od czynu z art. 61 § 1 k.k.s., mającego polegać na tym, że oskarżony w czasie i miejscu jak w pkt I będąc odpowiedzialnym za prowadzenie ksiąg rachunkowych spółki cywilnej „M.” przekształconej następnie 10 marca 2001 r. w spółkę jawną „M.” J. J. prowadził te księgi nierzetelnie,
 - III. od czynu określonego w art. 77 ust. 2 ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 r. (t.j. Dz. U. z 2002 r., nr 76, poz. 694 ze zm.) przez to, że oskarżony w tym samym miejscu i czasie jak w pkt I i II będąc odpowiedzialnym za sporządzenie sprawozdań finansowych spółki cywilnej „M.” przekształconej następnie 10 marca 2001 r. w spółkę jawną „M.” J. J. umieścił w nich nierzetelne dane,
- a następnie kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Wyrokiem z dnia 5 września 2013 r., Sąd Okręgowy w R., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej J. Ż., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, zarzucając rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie przepisów prawa procesowego:

- art. 7 k.p.k. - przez akceptację stanowiska Sądu I instancji, że „stan faktyczny został w sprawie ustalony na podstawie całokształtu ujawnionego i ocenionego z zachowaniem rygorów art. 7 k.p.k. materiału dowodowego”, lakonicznie uzasadniając, jednym zdaniem, że „Sąd I instancji wysnuł słuszne wnioski w zakresie braku winy oskarżonego w stopniu, który pozwalałby na przypisanie mu czynów zarzucanych aktem oskarżenia”, co pozostaje w zupełnej sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi na karcie 602, z opinią biegłej W. G., z zeznaniami świadków: [...];

- art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. - poprzez niepoddanie wszechstronnej analizie zarzutów sformułowanych w apelacji oskarżyciela posiłkowego, nie

ustosunkowanie się do nich w stopniu wystarczającym oraz nie wskazanie czym kierował się Sąd, uznając zawarte w apelacji zarzuty za oczywiście bezzasadne;
- art. 443 k.p.k. - wobec przyjęcia, że poza rozważaniami Sądu I instancji pozostaje kwestia przywłaszczenia przez oskarżonego po zakończeniu działalności spółki w okresie od 4.10.1997 r. do dnia 31.07.2002 r. mienia na kwotę co najmniej 113 695,03 zł.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w R. do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna okazała się oczywiście bezzasadna, co zostało już wykazane w pisemnej odpowiedzi prokuratora, dostarczonej oskarżycielce posiłkowej i jej pełnomocnikowi. Powtórzyć i zaakcentować więc jedynie można, co następuje:

- zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. jest tylko polemiką z oceną materiału dowodowego i to przeprowadzoną przede wszystkim przez Sąd I instancji, ponieważ Sąd odwoławczy nie dokonywał na nowo odmiennej oceny tego materiału. Kasacja forsuje własną ocenę, nie bacząc, że wyrażona przez Sąd Rejonowy pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., co wykazał jasno i przekonująco Sąd odwoławczy na s. 8-10 uzasadnienia. Sąd ten w wystarczającym stopniu, a więc realizującym wymogi wynikające z art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k., wskazał, dlaczego zarzuty apelacyjne nie są zasadne. Wyczerpująca ocena Sądu Rejonowego wszystkich zasadniczych dowodów, w tym osobowych z wyjaśnień, zeznań oraz opinii biegłych, zwalniała Sąd Okręgowy od powtarzania argumentacji Sądu *meriti*. Sąd ten w szczególności podał, dlaczego w części odmówił wiarygodności opinii biegłej W. G. oraz dlaczego przyjął, że na rzekomo przywłaszczoną przez oskarżonego kwotę składają się uzgodnione między wspólnikami wypłaty wynagrodzenia (s. 23 *in fine* – 25 i s. 15-23 oraz s. 28). Bez wpływu na ocenę co do legalności zachowania oskarżonego nie mogły pozostać też zeznania J. Ż., przytoczone w uzasadnieniu Sądu Rejonowego (*vide* – s. 15-18). Sąd ten wskazał również, dlaczego poza uwagą musiał pozostawić kwestię rozdysponowania przez skazanego majątkiem

spółki po zakończeniu jej działalności (zob. s. 31 uzasadnienia). Powody niemożności objęcia oceną tego okresu powtórzył Sąd odwoławczy (zob. s. 4-5 jego motywów). Sądy bez naruszenia art. 443 k.p.k. nie mogły procedować co do zdarzeń z tego okresu. Kasacja przeszła do porządku nad wywodami Sądów, nie prezentując żadnej odmiennej, a zgodnej z dyspozycją tego przepisu argumentacji.

Analogicznie należy ocenić skargę kasacyjną w odniesieniu do zarzutów z art. 61 § 1 k.k.s. i 77 ust. 2 ustawy o rachunkowości. Sąd Rejonowy poświęcił tym zarzutom wiele uwagi zamieszczając szerokie rozważania (s. 31-40), w tym co do podstaw odpowiedzialności (znamion) tych czynów i warunków ich realizacji oraz zakresu orzekania ze względu na ograniczenia wynikające z art. 443 k.p.k. Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutów apelacji (zob. s. 14 jego motywów) akcentując powody podzielenia oceny Sądu *meriti*. Kasacja i w tym zakresie nie przedstawiła żadnej kontrargumentacji.

Z przytoczonych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.